

Паёми табрикотӣ бахшида ба рӯзи мавлуди Исои Масеҳ
Патриархи Маскав ва кулли Русия КИРИЛЛ
ба архипасторон, рӯҳониён, диаконҳо, аҳли монастыр
ва ҳамаи пайравони Калисои Православии Русия

Дӯстоштагони Худованд,
архипасторон, рӯҳониёни муҳтарам ва диаконҳо,
роҳибон ва роҳибагони Худодӯст,
бародарону хоҳарони гиромӣ!

Бо самими дил ва муҳаббати самимӣ ҳамаи шуморо бо иди пурнури Мавлуди Исо — таваллуди Худованд, Худо ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ табрик менамоям ва ба шумо суханони суруди қадимаи калисоиро равона месозам:

«Масеҳ таваллуд мешавад — ба Ё мадҳ хонед! Масеҳ аз осмон меояд — Ёро истиқбол гиред! Масеҳ дар замин аст — ба сӯи Ё сар боло кунед!» (ирмоси шоҳсуруди 1-уми Канони мавлудӣ).

Павлуси Расул ҳодисаи ҷисмпазирии Худоро «сирри бузурги тақво» номидааст (1 Тим. 3:16). Пеши ин сирр бо тарсу ихлос ҳар гуна ҳикмати заминӣ сукӯт мекунад. Дониши беҳудаи инсонӣ дар баробари он маҳв мегардад. Ин сирр метавонад дағалтарин ва сангинтарин дилро низ нарма ва фӯрӯтан созад. Дар миёни шиддат, бераҳмӣ ва душмании ин ҷаҳон Нафаре таваллуд мегардад, ки танҳо Ё метавонад ҳар гуна ҷудой ва ихтилофро шифо бахшад, ба мо сулҳи ҳақиқӣ ва хушбахтии аслиро ато намояд.

Аз он замон, ки гуноҳ ба ҳаёти инсон ворид шуд, ҷудои фӯҷиавӣ дар замин ҳукмрон гардид — ва ҷаҳон, ки аз Офаридгори худ, Манбаи ҳақиқии нур, ҷудо шуда буд, ногӯзир ба торикӣ ва бесарусомонӣ фӯрӯ рафт. Аммо Худо офаридаи Худро тарк накард ва онро бепарастии нагузошт. Худованд бо сабру таҳаммул роҳи наҷоти моро омода месохт: Ё ҷисмпазир шуд, ба таърихи замин ворид гашт ва яке аз мо гардид. Писари Худо Писари Одам шуд — дар ҳама ҷиз ба мо монанд, ғайр аз гуноҳ. Саволи пурдарду ҳасрати «эй Одам, ту кӯҷой?», ки замоне дар боғи Чаннат садо дода буд, ниҳоят ҷавоби худро дар ғори фақиронаи наздики Байт-Лаҳм ёфт. «Одами аввал — аз хок, заминӣ; Одами дуввум — Худованд аз осмон» (1 Кор. 15:47), — менависад Павлуси Расул. Дар Масеҳ, ҳамчун Одами Нав, Худо ҷаҳонро бо Худ оштии дод (2 Қӯр. 5:19), табиати инсонро нава гардонд ва онро аз захмҳои гуноҳ шифо бахшид.

Ҳаёти инсон ва ҳаёти тамоми ҷаҳон танҳо дар Худованд шифо меёбад — ин ҳамон ҳақиқати одӣ, вале бисёр муҳим аст, ки иди имрӯза ба он шаҳодат медиҳад. Чӣ гуна ба ёд наорем суханони илҳомбахши блаженный Августинро, ки бо тарсу эҳтироми муқаддас ҳикмати тадбири Парвардигори Ҷаҳонро ситоиш мекард:

«Ту моро барои Худ офаридаӣ, ва дили мо оромӣ намеёбад, то он даме ки дар Ту ором нагирад» («Эйтирофот»).

Танҳо дар Исои Масеҳ ваҳдати инсон бо Худо ва маънии ҳақиқии зиндагии инсонӣ, ки аз оғози офариниши дунё, ки ба абадият даъват шудааст, пайдо мегардад.

Омадани Наҷотдиҳанда ба ҷаҳон — ин пеш аз ҳама ошкор шудани муҳаббати Илоҳӣ ба инсонхост: муҳаббате, ки аз як тараф — беандоза ва пирӯзманд аст, ва аз тарафи дигар — ҳалим, ки «ҳама чизро мепошонад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад ва ҳама чизро таҳаммул менамояд» (1 Кор. 13:7).

Пас, мо чӣ гуна метавонем ба муҳаббати бузурги Офаридгори худ ҷавоби шоиста диҳем ва ба Ё наздик гардем? Ин наздикӣ тавассути пайравӣ аз васиятҳои Инҷил, тавассути сабру таҳаммул ва муҳаббати бе риё ба якдигар, ва пеш аз ҳама — тавассути нав кардани доимии ваҳдати мо бо Масеҳ дар Таъмиди Муқаддаси Евхаристия ба даст меояд ва тасдиқ мегардад.

Имрӯз иди умед аст. Иди сулҳ. Иди шодии ором. Бо тамҷид кардани Наҷотдиҳандаи Навзод ва истиқбол намудани Ё бо сурудҳои зебои калисоӣ, биёед дар ёд дошта бошем, ки мо ба даъвати баланди масеҳӣ фаро хонда шудаанд — **нур барои ҷаҳон ва намак барои замин будан** (Мт. 5:13–14), ва то он даме ки фурсат ҳаст, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба онҳое, ки бо мо дар имонанд (Ғал. 6:10). Ба ғамгинон умед бахшем, ноумедонро тасалли диҳем, шодиро бо наздикону дурон тақсим намоем ва ба ниёзмандон ёрӣ расонем — чунин амал намуда, мо дар ҳақиқат «бӯи хуши Масеҳ барои Худо» хоҳем шуд (2 Кор. 2:15) ва бо ин амалҳо ба Худованди Тавлидшуда ҳадяҳои писандида меорем.

Ба онҳое, ки то ҳол бинобар сабабҳои гуногун берун аз девори наҷотбахши Калисо қарор доранд ва дар ҳаёти ҷамоаи Масеҳӣ иштирок намеkunанд, бо даъват муроҷиат менамоем: дили худро барои Ё боз кунед — барои *Нафаре, ки моро чунон дӯст дошт, ки Писари Ягонаи Худо дод, то ҳар касе, ки ба Ё имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад*

(Юҳ. 3:16). Пас, биёед Худованд ва Наҷотдиҳандаро барои раҳмати беқиёс ва муҳаббати Ё ба табори инсонӣ тамҷид ва ситоиш намоем.

Ҳангоми табрик гуфтан бо иди Мавлуди Исо, ба шумо, азизони ман, қуввати рӯҳӣ ва шодии поённопазир аз Навзоди Наҷотдиҳанда орзумандам. Файз ва сулҳ ба шумо аз ҷониби Худои Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ (Эфс. 1:2). Омин.

ПАТРИАРХИ МАСКАВ ВА КУЛЛИ РУСИЯ

Рӯзи мавлуди Исои Масеҳ

солҳои 2025 / 2026

Маскав